

ZANZÁSÍTVÁ LANDESZMANN GYÖRGYNEK

„Demokrácia egy Pobjeda ÁVÓS ülésén”

(1.)

Minden előfordulhat? Jön a Bisz-Basz, a bátorság Inba és alá Szállása? Vagy a rájövés?

Magunkra húzzuk sárga pillangóplédünket, testünk lebeg, él, lüktet, virágzik, mint Hofi és a cseresznye. Fájva élvezzük, fejünk könnyű és könnyelmű, a neszek távoliak.

Csak a rádió bömböl:

Így gondozd a magyarodat, miközben anyád nyelvén anyját az író magyarja és magyarját anyázza gyögi filozofia orgazmusát.

Auhhh!!! Demokrácia egy Pobjeda ÁVÓS ülésén.

Esterházy után, szabadon

TOLDI MIKLÓS • A SZERZŐ BELSŐÉPÍTÉSÉNEK

A zsidó identitás ambivalens voltából nem következhet, hogy az őket befogadó társadalom mindenkor gazdasági és politikai helyzetének megfelelően a számukra éppen kedvezőbb emancipált, vagy asszimilált formát választva érvényesíthessék a pozitív megkülönböztetés előnyeit.

Nevezetesen azért, mert a pozitív diszkrimináció a történelem katalizmáinak vagy az antiszemitizmus ostoba előítéleteinek sokszor véresen kiszolgáltatott és üldözött zsidóságának szól. Azoknak, akiknek hányattott sorsa, vagy tömeges vértanúhalála minden becsületes embert radikálisan fordít szembe az antiszemitizmussal, a vallási vagy politikai türelmetlenséggel. Márpedig az üldözötteket vétek lenne összetéveszteni azokkal a parazitákkal, akik a kozmopolitizmusukkal szekularizált zsidó nagypolgárság érdekeit védve, a pozitív diszkrimináció „jogán” garázdálkodhatnak az üzleti és politikai életben.

Nyilvánvaló, hogy az Izraelhez, vagy a hagyományaihoz ragaszkodó és azok rekvizitumait büszkén vállaló közösségek nem azonosíthatók az említett kaméleonokkal. Nekik az emancipáció ma sem az évezredek diszkrimináció kölcsönös felszámolását jelenti, hanem a „kiválasztottaknak” azt a felsőbbrendű radikalizmusát, mellyel a cionista törekvéseket is úgy járatták le, hogy a zsidó állam, Izrael és a zsidó nemzet számukra nem jelent többet, mint cionista alibit, a profitéhes üzleti és politikai hajszában.

Vajon miként szólítható meg a magyarországi zsidóság, ha képtelenek elhatárolni magukat attól a marxista-cionista magyarellenes állampárti struktúrától, amely hitelpolitikájával ugyan súlyos csődbe juttatta az országot, de paradox módon mégis e csőd lehet egzisztenciájuk és ellenőrizhetetlen politikai aknamunkájuk megingathatatlan alapja.

Magyarellenes internacionalizmusuk és moszkovita szervilizmusuk, a demokrácia „jóvoltából” amerikai kultusszal áthatott gyökértelen mentalitásuk ettől mit sem változott. Ma is a fasizmus rémületét élesztgetve támad minden ellenfelet fékezhetetlen radikalizmusukkal.

Gyilkosságaik és gyilkosság lett filozófusuk az esztéta Lukács György még ma is tabu. Heller Ágnes, Fehér Ferenc, Vajda Mihály, Kis János, Eörsi István, és az ő zseniális metakritikusuk, Tamás Gáspár Miklós még ma is e gyilkos tekintéllyel állhatja útját a magyar progressziónak, mert csak így maradhat foglya a kommu-

nista, fasiszta népiségnek a „bógatyás” nemzettudat. Amíg Rákosi és Kádár terrorja megfélemlítette a társadalmat, addig Lukács, Révai és Aczél kultúrpolitikája csírájában fojthattott el minden magyar gondolatot.

Napjainkra az oroszok ugyan kimentek, de az ÁVH-ból és az 1956-ban ostromlott pártközpontból a könyvkiadáshoz, felsőoktatáshoz, a Mikroszkóp Színpadhoz, televízióhoz, sajtóhoz és minden elképzelhető médiumhoz — a külkereskedelemtől és a nemzeti bankról már nem is beszélve — menekülhetett az értelmiségi elit, melynek családjában a generációk természetes konfliktusa olyan ideológiai és politikai kontrollt hozott létre, amelyben dinasztikus úton születhetett meg e marxista-cionista „baloldal” demokratikus ellenzéke.

Az, hogy a magyar gazdaság, a társadalom és a magyar áru a „rendszerátvitel” után ilyen védtelen maradt, hogy az elfogadható áron elérhető magyar cikkeket ilyen mértékben szoríthatta ki a méregdrága nyugati bővli, az nyilvánvaló következménye annak a baksishajhász gazdaságpolitikának, amit külkereskedelmünkben és pénzügytézeteinkben folytatnak.

Hogy is dolgozhatna a nemzetgazdaság szempontjai szerint, elkötelezve a magyarságnak egy olyan apparátus, amely a kádári időkben felhalmazott államadósság, vagy az újabban felvett hitelek kamataiból tarthatja meg nyugati életszínvonalát.

Amíg a kötelező, de nyelvtanulásra alkalmatlan orosz nyelvű oktatással kiiktatták a magyar társadalmat a művelt világnyelveket beszélő általános érintkezési lehetőségeiből — akár az oktatás, akár az

utazás tekintetében — addig az említett elit, élve a zsidó hagyományok gazdag lehetőségeivel — tanították és utaztatták „demokratává” serdülő „ellenzéki” gyermekeiket. Így már nyilvánvaló, hogy miért lehetett „liberális”, kozmopolita alapokról megvalósítani azt az ellenzéki(?) politikát, amely a nyugati hitelek adagolásával egyenes arányban fejthette ki tevékenységét. Talán próbálták volna mindent nemzeti alapokról, nyugati támogatás nélkül, bizonyára jobban tolerálnák a patrióta törekvéseket.

Mit tudhat ilyen előzmények után jogról, liberalizmusról, demokráciáról ez a társadalom?

Mit tudhat a nemzeti amnézia kényszerzubbonyáról, melyben „liberálissá”, vedlett marxista „ápolói” bevezették a „demokráciába”?

Mit tudhatnak az emberek magyarságról, nemzetről, hazaszeretetről, hazafiasságról, ha ezek kapcsán a náci rémtettek zsidó áldozataival zsarolhatják még ma is a nemzetet?

Mit tudhatnak az emberek, ha soha nem szembesítik őket Trianonnal, vagy a trianoni határokon kívül ma is jogfosztott magyarsággal, ha soha nem kérdezhetik — mit tettek értünk a nagyhatalmak politikusai, élükön Franciországgal és a nemzetközi közvéleménnyel?

Tettek-e tizedrésze annyit, mint a zsidóságért, vagy a kisanant államokért, azok után, hogy megfosztottak bennünket történelmi jogainktól és Szent István-i határainktól? Attól a geopolitikai egységtől, melyet mindaddig győztünk tartani, amíg ellenségeink be nem törtek szellemi végvárainkba is.

Maradt-e nemzet így magára, miközben a rá rótt ke-

gyetlen „igazságot” úgy kell elviselnie, hogy a náci rémtettek minden felelősségével naponta szembesíti az idegenszép kozmopolita demagógiáját? Miféle politika engedheti meg magának ezt az arcátlan cinizmust, mellyel a zsidóüldözések áldozatainak emlékét meggyalázva, az emlékező kegyelet lepleibe burkolt gyűlölettel, román, szlovák és szerb együttérzéssel állíthatja félre magyar riválisait? Miféle jogállam az, melyben a „demokratikus” törekvések lényege, hogy az igazságszolgáltatástól „megszabadított” jogrendszer joghézagait mobilizálva törvényesíthetnek törvénytelen vagyonokat, pozíciókat és a másság értelmezte bírói gyakorlatot támadhatják meg akár a parlament vagy a kormány döntéseit is?

Miféle társadalmi mozgalom engedheti meg magának azt a politikai luxust, hogy a nemzeti ünnep előestéjén, a demokrácia és a sajtószabadság kizárólagossá tett rendezvényeként egy magyarellenes tüntetéssel — a nemzeti kegyelet és emlékezés bensőséges magyar voltát semmibe véve — rombolhatja a nemzeti egységet, mesterségesen szítva az antiszemitizmust?

Miféle személyiségek szervezik, irányítják ezeket a demokratikusnak álcázott — az antiszemitizmust és idegengyűlöletet rafinált politikai és sajtókampánnyal napirenden tartó — pszichológiai hadműveleteket, kik adnak erre

pénzt, kik manipulálhatják ilyen gátlástalanul az egész világ közvéleményét?

Miféle felkorbácsolt indulatok íratják Lipótváros falaira az 1944-ben még aktuális „nácik kifel” feliratokat, mi lehet ma ezek aktualitása?

Ami bizonyos, ezek az utcai feliratok nem a magyar társadalomhoz, de még csak nem is a nácihoz szólnak. Tudni kell mindenkinek, hogy ez annak a cionista kampánynak a része, amely sohasem fog beletörődni a zsidóság emancipált vagy asszimilált egyenjogúsításába. Mert ennek sikere hosszú távon elűzné az antiszemitizmust. De akkor mi indokolná a továbbibban a cionista szervezetek létét azok után, hogy a nagy álm, Izrael megvalósult...

Bizony, az antiszemitizmus híján nem lehetne pótolni azt a politikai tőkét, mellyel a cionista elit évezredek óta zsarolhatja a világ zsidóságát. Ha nem lenne antiszemitizmus, mi biztosíthatná a zsidó létstratégia részére a pozitív diszkriminációt?

Mivel lehetne rettegésben tartani az egyébként emancipálódó, vagy asszimilálódó zsidóságot, mivel válhatnak ki belőlük az egymásra utaltak, a kiválasztottság és az üldözöttség ambivalens pszichózisát? Miként oszthatnák meg radikálisabban az őket befogadó társadalmakat?

Nyilvánvaló, hogy ez a provokáció elsősorban a megfélemlített zsidóknak szól, azoknak a megfélemlített embereknek, akiknek reményei, aggodalmi és indulatai mértékadó energiákkal fordulnak az őket befogadó, de az általuk választott és provokált társadalom felé.

Mert e permanens provokáció arról szól, hogy miként kell a politikai stabilitást és egyensúlyt vélt vagy valós(?) erőkkkel úgy kézben tartani, hogy a nyilvánvaló konspirációkkal szított jobboldali szélsőségeket a „baloldal” szélsőségeinek legitimációjához használhassák fel.

Mindezek után miként szólítható meg a magyarországi zsidóság, ha a méltányos viták elől egyszerűen úgy tér ki, hogy a mindig rendelkezésre álló sajtó és a megmaradt pártállami nomenklatúra az ilyen kezdeményezéseket csírájában elfojtja vagy agyonhallgatja.

Mert az antiszemitizmus mint jelenség olyan sajnálatos tény, mellyel egyetérteni le-

A „rendbontó”

FOTÓ: MTI

hetetlen, de kénytelenek vagyunk vele együtt élni. Normális körülmények között, társadalmi „súlyának” megfelelően nem veszélyeztetni a társadalmi egyensúlyt, nem kerülhet a politika eszköztárába.

Így e jelenség valódi veszélyeit az átpolitizált antiszemitizmus testesíti meg, éppen ezért szükséges, hogy — érdemi vitákban — a nyilvánosság előtt lehessen tisztázni, kiknek is állhat érdekében üldözötté szuggérálni izraelita honfitársaimat. Tudjuk, hogy a szocializmus e témával kapcsolatos képzetét politikája olyan helyzetet teremtett, melyben mind a mai napig az ellenfél politikai és erkölcsi lejáratásának egyik taktikai eszköze maradhatott az antiszemitizmus vádjá.

Éppen ezért e megnyilvánulások, nyilatkozatok és megbélyegzések antidemokratikus volta, valamint a patrióta magyarság és a kereszténység provokatív lejáratása, már-már elviselhetetlen társadalmi feszültségeket okoz hazánkban.

E feszültségek megszüntetéséhez elmaradhatatlanok volnának az érdemi viták, de mivel ez adott köröknek nem érdeke, mindent elkövetnek, hogy privilegizálva a médiát, csakis a „baloldal” szempontjai szerint a „jobboldal” terhelő jelenségeként mutassák be az antiszemitizmust...

Tehát aki nem osztja e „baloldal” nézeteit és bátorodik más véleményen lenni, azt azonnal kirekesztik olyan perifériákra, melyek a pártállami módszerek normái szerint kompromittálhatnak minden ellenfelet.

Képtelenek beletörődni a demokrácia adta árnyalatok és vélemények széles skálájába, ezért a saját szólalmuktól eltérő hangokon szólni, ma is megbocsáthatatlan bűn. Így lehetetlenné teszik a nézetek és nézeteltérések tisztázását, miközben állandóan a konzenzusról beszélnek.

De a gondolatok cseréjének és a személyes kapcsolatok hiányának beláthatatlan következményei. Nélkülük csak halmozódnak a politikai indulatok és kezelhetetlenné válik a társadalmi feszültség. Minden józan érv amellett szól, hogy tarthatatlanok azok a módszerek, melyeknek taktikai eszköze lehet az antiszemitizmus.

Az „intézkedést” nem egyenruhás, hanem civil rendőrtisztek fejezték be. De vajon hová tűntek a finálét megörökítő felvételek?

